

R

REIZEN
Valencia

Fietsen door het achterland van

VALENCIA

De spectaculaire ruige natuur rond Valencia ziet u niet vanuit een strandstoel. Neem de fiets en daal vanuit de bergen af naar de Méditerranée. Of maak een omweg door een natuurgebied.

TEKST JEANNETTE VAN DITZHUIJZEN

De toren van Sagunto. FOTO FRANS DE GRAAFF

Via verde Benafer. FOTO RICHARD VAN KRUCHTEN

VAN EEN- TOT VIJFDAAGS

Richard van Kruchten woont in Valencia en organiseert wandel- en fietstochten in de omgeving. Zijn standaard fietsroute van Ojos Negros tot Valencia duurt vijf dagen en gaat in etappes van 45, 55, 70, 53 en 45 kilometer. Geen zin in vijf fietsdagen? Doe dan in elk geval de dagtrip vanaf Albentosa of Barracas naar Navajas (55 resp. 40 kilometer), ook zeer geschikt voor kinderen. Andere wensen? Richard bedenkt graag alternatieven. Zo heeft hij een sneeuwloze winterroute samengesteld, voor wie in de winter van het aangename klimaat wil genieten: www.spainishtravel.com/via-verde-en-sinaasappels-winterzon. Hij regelt ook huurfietsen (24 versnellingen), kaartmateriaal, vervoer naar het startpunt, overnachtingen en bagagetransport. E-bikes zijn mogelijk tegen bijbetaling. De Ojos Negros is zeker nog tot eind november befietsbaar; en natuurlijk vanaf april/mei. www.spainishtravel.com

Toegegeven, het is onze eigen schuld dat we het mooiste stuk van de *via verde* Ojos Negros niet hebben gefietst. Althans, een deel van het mooiste stuk. Op ons verzoek had Richard van Kruchten van reisbureau Spanish een kortere route samengesteld en daardoor misten we twee van de drie etappes door een desolaat berglandschap waar ruwe rotsen en rode aarde de boventoon voeren. Wisten wij veel.

Maar we wilden nu eenmaal niet meer dan vier dagen fietsen en ook nog een afsteker maken naar natuurgebied Sierra de Espadán. Dat konden we krijgen, en zo begonnen we niet bij het begin van de voormalige smalspoorlijn, maar een stuk zuidelijker, bij Albentosa. Toch nog bijna duizend meter hoog, dus jassen en sokken aan.

Na een dag fietsen langs ruige rotsblokken, gele brem, geurende tijm en grijsgroene olijfbomen beseften we pas dat ook de eerste twee trajecten van deze route, hoog in de bergen, zo adembenemend van schoonheid en verlatenheid moeten zijn. Maar ja, toen was het te laat. Die fraaie fietskilometers hadden we gemist.

Maar niet getreurd. De smalle fietspaden die af en toe door uitgehouwen rotspartijen gaan, de vele tunnels, de soms spannende viaducten, de oude stationnetjes en seinhuizen: het is puur genieten. Zelfs de hoogvlakte met windmolenpark heeft haar charme.

En zwaar? Niets daarvan. We hebben wind mee en trappen moeiteloos de ene na de andere kilometer weg. Bij Jerica heeft een slimme bur-

gemeester de route langs zijn dorp geleid. Wel zo fijn, want een terras is zeer welkom.

De eerste dag eindigen we in Navajas, een dorpje waar rond de vorige eeuwwisseling welgestelde Valencianers fraaie Jugendstil-villa's lieten bouwen om er de zomerse hitte te ontvluchten. Wij logeren in de elegante Villa Pilar met een door palmen beschaduwde veranda rond het huis. Drank in de ijskast, een hapje erbij, wat wil een mens nog meer na 55 kilometer afdalen?

De volgende dag volgen we eerst nog de Ojos Negros om na zo'n twaalf kilometer de bergen van Espadán in te duiken. Op eigen verzoek, dus we klagen niet als we nu toch echt een stuk moeten klimmen op een autoluwe weg. Te meer daar het uitzicht verpletterend mooi is: wolken van roze bloemen in de berm, door muurtjes gestutte terrassen met olijven, amandelen, citrus of druivenstokken, en hier en daar oude irrigatiekanalen. De oranje grond is minder fel van tint en het oogt allemaal wat vriendelijker, vooral doordat de ruwe rotspartijen ontbreken.

Onze gestage klim wordt beloond met een spectaculaire afdaling langs een rustige weg in natuurpark Sierra de Espadán. Ons einddoel? Mar de Fulles, een ecohotel midden in de natuur. Vandaar onze afwijking van de *via verde*. Het hotel is streng en heeft onder meer Coca-Cola en Nestlé in de ban gedaan. Geen gemis; we genieten er van een biowijntje op het terras met uitzicht op de bergen, waar in februari de amandelbloesem geurt.

De derde dag heeft veel asfalt en bebouwing in

Romeins amfitheater in Sagunto. FOTO FRANS DE GRAAFF

petto. Als we de via verde hadden gevolgd was het niet anders geweest, want het laatste stuk spoorlijn tot aan de haven van Sagunto is ingepikt door een snelweg en nieuwbouw. Bij de kust wordt het weer gezelliger met een smal stenig weggetje; rechts rijzen de bergen op waar we net nog fietsten.

In Puerto de Sagunto nadert het echte eindpunt van de smalspoorlijn: een hoogoven waar de treinen hun erts afleverden met ernaast enkele fraaie industriële gebouwen, overblijfselen van de ooit bloeiende ijzerindustrie. In het landinwaarts gelegen Sagunto leiden kronkelige

straatjes naar de oude vesting hoog boven het stadje met een Romeins amfitheater, resten van de Via Augusta, een knusse Plaza Mayor en terrassen in overvloed. Gesterkt door een cappuccino voert de laatste etappe door veel bebouwde kom. Geen woeste natuur meer, al passeren we gelukkig nog geurende citrusgaarden en ander groen voor de drukke rotondes van Valencia opdoemen. Daar wacht de drooggelegde bedding van de rivier de Turia, dwars door de oude stad. We fietsen er onder oude bruggen, langs waterpartijen en heel veel groen. Na onze start op bijna 1000 meter hebben we het laagste punt nu wel bereikt.

Spanje kent zo'n 50 vias verdes, groene fietswegen over verlaten spoorlijnen. De afstanden variëren van 1,5 tot de 160 kilometer van de Ojos Negros. De Ojos Negros was een ijzerertsmin op 1200 meter hoogte, dik 200 kilometer ten noordwesten van Valencia. Sinds 2002 is het grootste deel van het traject een fietsroute.

Over de via verde Almohaja. FOTO RICHARD VAN KRUCHTEN